

lige Tider, men man er vejet tilbage navnlig for de tekniske Vanskeligheder ved Kanalforbindelsen mellem Fjorden og Havet. Naar Sagen i den seneste Tid paa ny er rejst, hvad der skete ved et Møde, som afholdtes forrige Aar af delegerede fra de interesserede Amsraad, Byraad, Handelsforeninger, Fiskeriforeninger m. fl., var Anledningen nærmest den, at den saakaldte Limfjordskommission i sin meget udførlige og velmotiverede Betænkning har udtalt sig paa en saadan Maade, at der er al Grund til at tage Sagen op, idet Kommissionen i Virkeligheden tilskynder til at faa disse Forhold undersøgt og forbedret. Kommissionen udtaler sig vel herom i ret forsigtige Vendinger, men Meningen er neppe til at tage fejl af. Idet jeg henviser til den nævnte Betænkning, skal jeg her kun citere nogle faa Linier af den, nemlig følgende, der findes Side 46: „Man har dernæst maattet tillægge Kanalforbindelsen med Vesterhavet megen Vægt, ikke blot for Kutterfiskeriet fra de vestlige Limfjordsegne og Dele af Jyllands Vestkyst, men ogsaa for de vestlige Købstæder, bl. a. under Hensyn til de Udviklingsmuligheder, som den vestlige Passage frembyder, og som, efter hvad der foreligger oplyst om Stabiliteten af de nuværende Sejladsforhold i Vest, ikke kunde lades ude af Betragtning.“ — Det er utvivlsomt, forekommer det mig — og det stemmer ogsaa med andre Steder i Betænkningen —, at man mener, at Forholdene er af en saadan Natur, at de Vanskeligheder, der hidtil har syntes at være til Stede, vel lader sig overvinde. Den første Betingelse for, at der tilvejebringes en stabil Skibsfart som nævnt, er en Udbedring af Kanalen mellem Vesterhavet og Limfjorden, og det blev derfor besluttet paa det Møde, jeg før omtalte, at indgive et Andragende, stilet til Regeringen, til den højtærede Trafikminister, om, at der maa finde en Undersøgelse af disse Forhold Sted, muligt tillige med Tilvejebringelse af Oplysning om og Vurdering af de Goder, som herved kan ventes at ville opnaas, for at det kan ses, om Udgifterne vil komme til at staa i et passende Forhold, i alt Fald ikke i et Misforhold, til, hvad der vil vindes.

Jeg forstaar meget vel, at den højtærede Minister paa Forhaand stiller sig noget reserveret i al Almindelighed overfor større Statsudgifter; det er der jo al Opfordring til, og jeg er enig deri. Men her, hvor det drejer sig om at tilvejebringe Betingelser for en Udvikling af Erhvervslivet, vilde det sikkert ligesom i alle

slige Tilfælde være en daarlig Økonomi at spare for meget.

Der blev, som sagt, indgivet et Andragende til den højtærede Minister, og jeg vil gerne tillade mig at anbefale dette Andragende til den ærede Ministers Velvilje og Interesse. — Samtidig vil jeg gerne spørge Ministeren om, hvor Sagen for Tiden befinder sig. Det blev nemlig meddelt mig af den ærede Minister for kort Tid siden, at den var sendt til Vandbygningsdirektøren til Undersøgelse, men i Gaar meddelte Vandbygningsdirektøren mig pr. Telefon, at han ikke kendte noget til en saadan Sag, han havde ikke modtaget den, og man har ogsaa i Trafikministeriet meddelt mig, at den ikke var kommet dør. Andragendet maa altsaa sandsynligvis være gaaet fejl, eller der maa foreligge en Misforstaaelse, og jeg vil derfor gerne bede den højtærede Minister oplyse, om Sagen er kommet i de rette Hænder, eller hvor den i Øjeblikket befinder sig.

Formanden: Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. Pedersen: Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) var enig med mig i, at det ikke vilde have nogen Interesse at tilvejebringe Balance paa Finansloven ved at forhøje Indtægterne; skulde Ligevægt tilvejebringes, maatte det være ved, at man nedsatte Udgifterne. Og dør synes det ærede Medlem at have den Opfattelse, at det kunde gaa til paa den Maade, at man kaldte Finansministeren til Stede i Finansudvalget og søgte at blive enig med ham om, hvilke Udgifter der kunde nedsættes, for ad den Vej at opnaa Balance. Men det ærede Medlem vil sikkert være enig med mig i, at det er ganske ugørligt ad denne Vej at komme til Balance. Og i det hele taget vil denne Maade at behandle Finansloven paa aldeles ikke vinde Befolkningens Billigelse. Man kan ikke behandle Finansloven paa den Maade, at først forhandler Finansministeren med Folketinget og bliver enig med Folketinget om Bevillingernes Størrelse; dernæst gaar Finanslovsforslaget til Landstinget, det nedsætter et Udvalg, og saa begynder Udvalget at forhandle med Ministeren igen om de enkelte Bevillinger og ser at faa ham til at tage en anden Stilling, end han allerede har indtaget i Folketinget. Vil Landstinget gøre om paa Finansloven med Hensyn til Bevillingsspørgsmaal, har det kun at stille Æn-